

Scoticam, cum Ecclesia Anglicana, pari pene calamitate inuoluit. Non te fugit quæ fuerit rerum Ecclesiæ in Scotia conuersio, quis furor populorum in pellendis toto regno Episcopis; vnde arrepta occasio in Anglia, vt hinc sinceroris Religionis cultores vltra metas abriperentur: illinc verò Episcopi in contrarias oras delati, dignitatem suam per fas nefasque tuerentur, & omni modo anniterentur, vt fides hactenus recepta potius labefactaretur, quām quidquam de sua dignitate imminui paterentur. Sed libet, antequam per partes fundi nostri Ecclesiastici calamitatem tibi exponam, altius repetere, quæ fuerit origo motuum, & causa dissidij; hinc Episcoporum, illinc verò Puritanorum, quos vocant, æstuantium animorum, cùm in Angliâ, tum in Scotia. Sanè ex quo primū, (quod accidit Edwardi sexti temporibus) instituta fuit reformatio in magna Britânia, Anglia habuit Clerum & Plebem obsequentiores Episcopis, quām Scotia: Quod quidem adscribendum, partim diuersæ animorum temperie, Anglis mitioribus, Scotis verò feruidioribus,